

I. A. Krylov / Labod, ščuka in rak

Že dolgo mislim na ta boj srditi,
 sedaj sem zmagala, četudi pozno!
 Stojim, kjer sem ga ubila. Izvršeno je.
 In ne tajim, kako sem to stvorila.
 Kot ribič mrežo — vrgla namaj sem strašno,
 široko, gubovito oblačilo:
 braniti se ni mogel, ne ulti.
 Udarim dvakrat, dvakrat zakriči,
 se zgrudi, pade; ko leži na tleh,
 ga udarim tretjič še v zahvalo Zevsu,
 ki vlada mrtvim sencam pod zemljó.
 Tako je padel, kropel, izgrgal.
 Ko kti se mu udria je iz ust,
 mi brizgnila v obraz je rdeča roca.
 Zavriškalo mi je srce, kot se
 razklene popje, če na polje dež rosi.
 Takole je, častiljivi Argejoi.
 Radujte se, če hočete! Jaz vričkam!
 Da je pristojno piti ob mrtiču,
 bi bilo to zdaj prav, da, več kot prav.
 Nabil nam v vrč je toliko prokletstva,
 s zdaj ga je izpil on sam do dna.

I. A. Krylov / Labod, ščuka in rak

Če med tovariši soglasja ni,
 vsak posel se jim pokazi,
 uspeha ni, — le muka.

Nekoč labod in rak pa ščuka
 s tovorom vesti voz gredó
 in vkup vsi trije vanj se vpenó;
 iz kože lezejo bulječ, a voz ne steče!
 Saj tovor bil bi zanje še legák:
 pa vzganja se labod v oblák,
 in rak tišči nazaj, a ščuka v vodo vleče.
 Kdo kriv je in kdo ne, ne gre soditi nam,
 le voz je danes še tam.

Is rubčine preložil B. Vdovič.